

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Honori[i] Reggi[i] Kemnathensis De Statu Ecclesiae Britannicae Hodierno, Liber Commentarius

Horn, Georg

Dantisci, 1647

Independentes, sive Congregationales.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34026

feffionem fidei suæ, quæ nomine septem Ecclesiarum Anabaptistarum Londinensium anno 1644 publicata primùm, & hoc anno 46 recusa fuit. Constat in universum LII articulis, quorum plerique sunt referti ambiguitatibus & sophisticis reservationibus. Hæreses suas incrustant subdola phrascologiâ. Bonus ille Senex, *Eusebius Pagit*, quosdam articulos obiter annotavit. Ut *articulo* 38 dicunt: Stipendia ministrorum debere esse libera. Sensus est: Stipendia ministrorum debere esse non stata, sed voluntariam contributionem. *Articulo* 39 dicunt: Baptizandos eos tantùm, qui fidem profiteantur & discipuli sint. Sensus est: Infantes non esse baptizandos. 40, Immersionem faciunt absolutè necessariam. 41, Sacramenta dispensari volunt à concionatore discipulo. 42, Quibus Deus dona dedit, illi concionari possunt, ac debent.

Itaque si urgeas eos: *an Infantes sint baptizandi*, statim velut anguillæ elabuntur, ac dicunt; se in confessione suâ Pædobaptisimum non rejecisse. Et sic in cæteris ita mentem suam explicarunt, ut tamen controversias callidè prætereant. Hæc igitur confessio exemplar est Sophisticæ, & ostendit eos multa monstra alere, quæ profiteri nondum ausint. Hanc confessionem suam Parlamento exhibuerunt, mense Februario; & palàm professi sunt, pro illa fide se morituros, si opus sit.

Independentes, sive Congregationales.

Ex Nova Anglia Independentismus in Hollandiam transvolavit, & prima Ecclesia Independens Roterodami fuit excitata à quodam *Hugone Petro*, famosissimo belli Anglicani præcone. Mox Norwicho advenerunt Wardus & Bridgius, veteres Conformistæ, sed novarum Wrennii injunctionum intolerabiles. Iis mox successit Sidracus

Simson. Statim Spiritus diffensionis flagrare inter hos tres Independentes cœpit. Simson in controversiam lapsus cum Bridgio, quod nollet concedere libertatem prophetandi, separavit se, & Novam Ecclesiam erexit. Hoc primum Schisma. Successit alterum. Bridgii Ecclesia tota contentionibus flagrabat. Wardus tyrannide populi (nam Presbyterium nullum erat) depositus; & quanquam intercessione Arnhemensium restitueretur, nunquam tamen plenè reconciliatus fuit. Tandem, cum Bridgius & Simson in Angliam reversi essent, duæ Ecclesiæ Independentes iterum, quanquam difficulter, unitæ sunt, ac libertas prophetandi privatim & die profesto permissa est. Arnhemenses Independentes præcipuè de sua perfectione gloriantur, cum tamen crassi Chiliastæ sint; & Deum authorem peccati qua tale est, faciant; quorum utrumque ex sui Archeri disciplina hauserunt, cujus blasphemus liber Londini publicè manu carnificis combustus fuit.

A quinque retro annis ex Nova Anglia, & Hollandia, Londinum gregatim se contulerunt, & eam metropolin fecerunt, ex qua communibus consiliis Independentissimum propagarent. Palmarium eorum opus fuit Reformationem impedire, schismata & hæreses fovere, Synodum ac ejus consilia subvertere. Primò enim omnibus modis impediverunt convocationem Synodi. Cum Parlamentum magno dolore ipsorum tandem Synodum vocandam statuisset, operam dederunt ut Independentis Synodus vocaretur, electiva tantùm & consultativa. Quotquot habebant celebres inter suos, intruserunt, multis veteribus Puritanis Non-conformistis exclusis, quibus Episcopales ac Liturgicos homines prætulerunt. Ita quinque vel sex Independentes tamdiu exoptatam Ecclesiæ Anglicanæ Reformationem impediverunt. Et cum jam Synodus in tertium annum daret, ac plures quàm quingentæ sessiones habitæ

habitæ sint (quod in nulla à condito orbe Synodo factum) nihil tamen adhuc opis & consolationis Ecclesia contra inundationes hæreticorum acceperit. Sicut Synodum omnibus modis impediunt: ita & ejus dissolutionem enixè moliuntur. Prætereo contumelias, quibus Reverendum cœtum lasciviosè in conventiculis suis publicè ac privatim adspargunt. Exhibitâ Parlamento petitione, Synodum dissolvi impudenter voluerunt. Ea petitio composita fuit in taberna quadam, Præsidente *Johannis Lilburnio*, fanatico homine, procacissimi oris, consilia suggerente & dictante Hugone Petro. Nam dissolutâ Synodo, certi sunt gubernationem Ecclesiæ non constituendam, & distractiones auctum iri, in quibus ipsi saginantur. Cum Parlamentum ad regimen constituendum inclinaret, Synodus eos humaniter invitavit, ut in tam pio & necessario opere se fratribus suis jungerent; sed noluerunt. Cùm ipsis permissum esset exhibere opiniones suas & Regimen scripto, ut sic innotesceret, pro quo Tyria maria commoverent; post multorum mensium vanam illusionem & expectationem, evulgant libellum contumeliosum contra Synodum & ejus actiones, eumque typis evulgant. Quod Ecclesiæ Anglicanæ & Hibernicæ tamdiu in lamentabilis anarchiæ Oceano jactantur, non Papistæ, non Prælati, non malignantes in causa sunt; sed Independentes, quorum constans praxis est, se opponere pro extremo virium constitutioni Ecclesiæ quæ non convenit ipsorum exemplari. Ut ita sicut in Nova Anglia nullam presbyterialem Ecclesiam tolerant: sic in Veteri Anglia nulla erigatur. Atque hinc illi ruditus & rugitus contra maturationem gubernationis: *Differ, differ,* (inquiunt) *quid opus tantâ festinatione?* Ipsi in causa fuerunt tot hæresium & schismatum. Johannes Lilburn & ipse schismaticus, ex bello redux, narravit se quadraginta novas sectas in via reperisse, & eas adeò atro-

ces,

ces, periculosas, blasphemias, ut quanquam sit pro toleratione omnium Religionum, tamen vix abstinere manus potuerit. Independentes sicut producant; ita & fovant ac nutriunt sectas; ac semper cum iis contra Presbyterianos colludunt. Eò jam insaniam delapsi sunt, ut pro absoluta toleratione omnium Religionum, voce, scripto, mox & gladio id acturi, pugnent. Nam haud occultè jactant se libertatem sibi Religionis, quicquid tandem Parlamentum vel Synodus statuat, acquisituros. In nonnullis congregationibus fedus ineunt se pro extremo virium Independentissimum stabilituros, oppressis Presbyterianis. Quidam ad Prælatos Sacerdotes professi sunt ante se omnes interemturos, quàm passuros ut Presbyteria regant, potiusque juncturos vires pro reducenda Hierarchia. In summa: Presbyterianos ineffabili odio prosequuntur.

Doctrina Independentium.

Non est facile exponere omnes Independentium opiniones, quia hætenus subterfugerunt intimos sensus suos in lucem proferre; & quia profitentur Scepticismum cum mutabilitate in opinionibus. Quàm refractarii sint in declaranda mente suâ, patet tum ex obstinato silentio eorum, tum quia etiam urgentibus ac obtestantibus fratribus suis detrectant sua dogmata proponere. Et ministri Londinenses, & nomine Ecclesiarum Walachriæ Apollonius, frustra eos instantissimis precibus sollicitârunt. Quod si aliquando narrationem viæ suæ ediderunt, id semper factum cum exceptione; ita ut profiterentur ultimas conclusiones suas & decretorias se nondum posse aperire. Et utut planiùs se declararent, tamen principium illud scepticum & mutationis impedit, quo minus certi esse possint orthodoxi de mente ipsorum. Singulares opiniones,
quæ